

درخواست صنعتگران از دولت چهاردهم؛

آقای پزشکيان، توليد را دريابيد

دولت چهاردهم با ساکننداری نهمین رئیس جمهور کشور، هفتم امرداد رسماً کار خود را آغاز کرد. کابینه معرفی شده و وزرا مدیریت بخش‌های گوناگون را بر عهده گرفته‌اند. در حالی که از وزرای قبلی نمی‌توان درباره چرایی عدم حل مشکلات مطالبه‌گری کرد باید سراغ مسئولان جدید رفت و خواسته افراد هر حوزه را به گوش آنها رساند، به این امید که گوش شنوایی باشد.

زیرا در معرض انواع بیماری‌ها قرار دارند. به عنوان مثال، استفاده از چسب زرد در کشورها ممنوع است، اما همچنان در ایران و در این کارگاه‌های کوچک و خانگی مورد استفاده قرار می‌گیرد. دولت باید در سیاست‌گذاری کلان به فعالیت SMEها توجه داشته باشد، به‌ویژه در شرایط فعلی که تولید را کد شده و بخشی از واحدهای تولیدی به دلیل مالیات دچار مشکل شده‌اند. بخشی از چالش‌ها در نحوه مالیات‌گیری است که با وجود عدم رشد اقتصادی برای اخذ مالیات به بخش خصوصی فشار زیادی می‌آورند. این امر منجر به غیرفعال شدن واحدهای تولیدی شده و به رکود موجود دامن می‌زند.

یکی از انتظارات تولیدکنندگان این صنعت از دولت چهاردهم، توجه به وضعیت این کارگاه‌های کوچک است. فعالیت کاری در منزل، چون نیاز به جواز کسب ندارد در نتیجه افراد را مشمول بیمه نمی‌کند؛ در حالی که فعالیت خانگی سرعت تولید را افزایش داده و انجام بخشی از تولیدات در منزل افراد نقش موثری در صنعت دارد.

دولت باید قوانین مربوط به این بخش را اصلاح کرده و بانک‌ها سرمایه مورد نیاز سرپرست خانواری که مورد تایید مثلاً اتحادیه مربوطه است را در اختیار آنها قرار دهد. ما از دولت جدید درخواست داریم در این زمینه با تشکل‌ها همکاری نزدیک‌تری داشته و به نیازمندی فعالان بخش خانگی توجه بیشتری داشته باشد. در حال حاضر افراد سرپرست خانوار زیادی زیر نظر اتحادیه‌ها مشغول کار هستند که سرمایه در گردش مورد نیاز را در اختیار ندارند. دولت باید به این SMEها به‌ویژه در صنعت کفش و پوشاک که تعداد آنها زیاد است، کمک ویژه داشته باشد. از سوی دیگر، مشاغل خانگی چون شناسنامه تجاری ندارند، نمی‌توانند وام دریافت کنند، در حالی که چون روزمزد هستند، افراد خوش حسابی هستند. اتحادیه‌ها هم نمی‌توانند با وام، سرمایه در گردش تمام این کارگاه‌های خانگی را تامین کنند. این موضوع در دولت‌های پیشین هم مطرح بود و اتحادیه‌ها درخواست رسیدگی به این موضوعات را داشتند، اما تا امروز این چالش‌ها پا بر جاست. در حالی که بیمه کردن فعال این بخش ضروری است،

اهمیت SMEها

و ضرورت توجه دولتمردان به این بخش
سعید حیاتی- فعال صنعت کفش

صنایع خرد بیشتر در قالب کارگاه و به دو شکل فعالیت دارند؛ آنها یا با کمتر از ۱۰ نفر نیروی انسانی یا بالای ۱۰ نفر کارگر مشغول تولید هستند. در صنعت کفش و صنایع وابسته به آن، عموماً کارگاه‌ها ۴ تا ۵ نفر بوده و به اصطلاح SME به‌شمار می‌روند. ۹۰ درصد واحدهای تولیدی‌ها در چین به شکل SME فعالیت دارند. این واحدهای کوچک مقیاس در کشورهایی مانند برمه، اندونزی یا بنگلادش نقش بزرگی در تولید ایفا می‌کنند. به عنوان مثال در این حوزه بخشی از امور در منزل انجام می‌شود. تولید بند کفش، واکس دستی یا کارهای مونتاژی در صنعت کفش بیشتر در منزل و با نیروی کار ۳ تا ۴ نفر انجام می‌شود.

افزایش قاچاق و خروج سرمایه از کشور علیرضا زیبا- فعال در صنف سراجان

نخستین درخواست صنعتگران از دولت چهاردهم «تخصیص ارز» موردنیاز برای واردات ماشین‌آلات تولید است. پس از درخواست صنعتگران برای دریافت ارز، ۶ ماه زمان می‌برد تا این پول تخصیص داده شود؛ اگرچه با مراجعه صنعتگر به بانک، عنوان می‌شود که ارز نیست و باید کمی صبر کنند.

دومین چالش بخش تولید در حوزه کیف و کفش، موضوع «قاچاق» است. در حال حاضر، کیف مدارس به شکل قاچاق از گمرکات یا با پست وارد کشور می‌شود. این واردات محدود به چند کارتن نبوده و کانتینری به شکل قاچاق از چین وارد ایران می‌شود.

سومین مسئله «فعالیت افراد بیگانه» در صنف‌هایی مانند تولید کیف است که باید شفاف و قانونی باشد، در حالی که بخش زیادی از تولید کیف توسط این افراد به شکل زیرپله‌ای در حال تولید است و به دلیل عدم پرداخت مالیات و ندادن بیمه تولیدکنندگان رسمی قادر به رقابت با آنها در بازار نیستند.

نحوه جدید مالیات‌ستانی با «اینتا کد» چالش دیگر بخش زیادی از تولیدکنندگان محسوب می‌شود. با توجه به شرایط فعلی و مشکلات زیادی که تولید دارد، سودی به دست نمی‌آید که دولت ۱۴ تا ۱۵ درصد مالیات از بخش تولید طلب می‌کند؛ ضمن اینکه همین امر به معضل قاچاق دامن می‌زند، چراکه تولید با هزینه بالا تمام شده و توان رقابت ندارد.

مسئله بعدی «تسهیلات بانکی» است. در حال حاضر، سود وام بانکی ۲۳ درصد لحاظ شده که عدد بالایی برای تولید است؛ علاوه بر اینکه بانک، تولیدکنندگان را برای دریافت وام موردتقاضا به صندوق‌های سرمایه خود هدایت می‌کنند که سود وام به ۳۹ درصد می‌رسد. این زنجیره در نهایت دوباره منجر به رقابتی نبودن تولید در کشور می‌شود. از سوی دیگر، «قطعی برق» در شهرک‌های صنعتی که دو روز در هفته است، منجر به خروج سرمایه نه فقط از بخش تولید که از کشور شده است. افراد با فروش واحد تولیدی خود در املاک کشورهای همسایه سرمایه‌گذاری می‌کنند.

ابزار تولید فراهم نیست مجید آقازاده- فعال در صنعت کفش

تولید نیاز به بسترسازی دارد و باید به تولید بها داده شود، در حالی که شعارها با هدف حمایت از تولید داخل است، اما به آن بها داده نمی‌شود. به عنوان

مثال، نخستین جایی که در صورت ناترازی، برق آن قطع می‌شود شهرک‌های صنعتی است؛ این چه حمایتی است که واحدهای تولیدی دو روز در هفته برق ندارند.

تخصیص ارز برای خرید مواد اولیه زمانبر بوده و معمولاً به ۳ تا ۴ ماه زمان نیاز دارد. آیا می‌توان تولید را ۴ ماه تعطیل کرد؟ تولیدکننده اگر ارز را از بازار آزاد که اسم آن را قاچاق می‌گذارند، تهیه کند، باز هم مشکل حواله کردن آن، دست تولیدکننده را بسته است.

شرایط تولید به گونه‌ای است که در خرید مواد اولیه، تامین برق و... چالش داریم. محصولات محدود به بازار داخل شده در حالی که کالای خارجی به وفور در بازار وجود دارد. در این باره باید برای صادرات تولیدات داخل هم بسترسازی شود.

امسال وضعیت قطعی برق نسبت به سال گذشته بدتر بود و پرسش این است که آیا این وضعیت سال آینده بدتر خواهد شد یا بهتر؟ آیا زیرساخت‌ها در حال بهسازی است یا همچنان مشکلات ادامه داشته و سال به سال بر آن افزوده می‌شود؟

در حال حاضر، نه ابزار تولید فراهم است و نه بسترسازی می‌شود. تولیدکننده در نمایشگاه حضور فعال دارد و می‌خواهد محصولاتش را به کشورهای دیگر معرفی کند. با وجود بازدید تجار خارجی، اما با شرایط فعلی، چگونه می‌تواند مراودات مالی داشته باشد.

خرید از پتروشیمی داخلی، چالش بعدی است که حتی تولیدکنندگان کوچک که حجم کمتری نسبت به واحدهای صنعتی بزرگ نیاز دارند، خریدشان را محدود به بورس کرده‌اند. از یک سو شعار استفاده از تولیدات داخل داده می‌شود و از سوی دیگر، شرایط این خرید به قدری دچار دست‌انداز است که خرید کالای خارجی راحت‌تر از خرید محصول ایرانی از پتروشیمی‌هاست.

در این راستا برخی قوانین دست‌وپاگیر بوده و نیاز به اصلاح و بازنگری دارند.